

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Miloslava Sedláčka a soudkyň JUDr. Alice Bártové a Mgr. Martiny Modrákové ve veřejném zasedání konaném v Plzni dne 31. 10. 2017 v trestní věci obžalovaného J. B., nar. , trvale bytem , t. č. bytem , jednatele společnosti R s.r.o., IČ a M s.r.o., IČ *t a k t o :*

K odvolání obžalovaného J. B. se podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 14. 7. 2017 č. j. 2 T 40/2017-152 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný

J. B.

se podle § 226 písm. b) trestního řádu **zprošťuje** obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-město ze dne 28. 3. 2017 č. j. 1 ZT 36/2017-15 pro skutek, že

dne 26. 10. 2015 na Finančním úřadu pro Plzeňský kraj, Územní pracoviště v Plzni, nám. Českých bratří 8, Plzeň, z pozice jednatele společnosti R s.r.o., IČ: podal přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2015, ve kterém uplatnil nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění dle § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, za nákup vysokozdvizného vozíku zn. Desta E20 v celkové prodejní ceně 405.350,- Kč vč. 21% DPH ve výši 70.350,- Kč, který doložil fakturou FAV12015, vystavenou jakožto dodavatelem společností M s.r.o.,

IČ: [REDAKCE] odběrateli společnosti RE [REDAKCE] s.r.o., a tohoto jednání se dopustil přesto, že mu bylo současně jako jednateli společnosti M [REDAKCE] s.r.o., IČ: [REDAKCE] známo, že shora uvedený vozík nikdy nebyl evidován v majetku společnosti M [REDAKCE] s.r.o., IČ: [REDAKCE] protože si jej v roce 2014 zakoupil jako fyzická osoba druhý jednatel společnosti M [REDAKCE] s.r.o., IČ: [REDAKCE] M [REDAKCE] B [REDAKCE], nar. [REDAKCE], za částku 85.000,- Kč pro svoji potřebu a tudíž nemohlo být uskutečněno zdanitelné plnění, ze kterého by daňový subjekt R [REDAKCE] s.r.o., IČ: [REDAKCE] mohl uplatnit nárok na odpočet daně, a takto jednal v úmyslu vylákat výhodu na dani z přidané hodnoty ve výši 70.350,-Kč, kdy finanční úřad v rámci postupu k odstranění pochybnosti vedeného v č.j. 187696/15/2301-61564-402162, coby správce daně, s ohledem na výše uvedené skutečnosti nárok na odpočet daně neuznal a nevyplatil jej,

kterým měl spáchat přečin zkrácení daně, poplatku a podobné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek **není trestným činem.**

O d ů v o d n ě n í

Krajský soud v Plzni projednával trestní věc obžalovaného J [REDAKCE] B [REDAKCE] z podnětu jeho odvolání vůči rozsudku Okresního soudu Plzeň-město, který je shora specifikován a kterým byl uznán vinným spácháním zmíněného přečinu podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a to na základě skutkových zjištění, která jsou v zásadě popsána výše. Okresní soud obžalovanému podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku vyměřil trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 12 měsíců. Současně podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku obžalovanému uložil peněžitý trest v počtu čtyřiceti denních sazeb po 250 Kč, tedy celkem 10.000 Kč a podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku mu uložil i náhradní trest odnětí svobody v trvání 50 dnů pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný včasné odvolání, které odůvodnil prostřednictvím svého právního zástupce. Obžalovaný jednak v obsahu opravného prostředku konstatoval skutková zjištění a právní hodnocení, k nimž dospěl okresní soud, jednak zaměřil svůj opravný prostředek vůči výroku o vině i o uloženém trestu.

Obžalovaný poukázal na to, že nejprve je třeba zodpovědět tu otázku, zda skutečnost, že vozík nebyl evidován v majetku společnosti M [REDAKCE] s.r.o., znamená, že tato společnost nebyla jeho majitelem, a zda evidence v majetku je totožným institutem jako vlastnické právo. Na takto položenou otázku odvolatel odpovídá, že rozhodně není za zjištěné situace vyloučeno, aby společnost byla majitelem, když svědek M [REDAKCE] B [REDAKCE], bratr obžalovaného, vozík zakoupil asi v roce 2014, a na základě čestného prohlášení o převodu vozíku do společnosti M [REDAKCE] jej vložil do firmy, byť jeho vinou nebylo čestné prohlášení dáno do účetnictví. Odvolatel poukazuje na instituty vlastnického práva upravené občanským zákoníkem a poukazuje na to, že vlastnictví se nenabývá zanesením do účetní evidence, ale na základě jiných právních skutečností, v tomto případě darovací smlouvy. Rovněž poukázal na to, že sice to, že vozík nebyl evidován v evidenci, je prohřeškem proti zákonu v účetnictví, nejde však o trestný čin, navíc předmětná společnost M [REDAKCE]

████████ s.r.o., si vlastně tímto postupem znemožnila snižovat si daňovou povinnost zhruba o 54.366 Kč ročně na odpisech, jak uvedl soudní znalec Ing. Bečka. Nejenže tedy nevznikla státu zmiňovaným vadným postupem žádná škoda, ale naopak získal daně navíc.

Odvolatel dále poukazuje na to, že je třeba si odpovědět na otázku, zda jeho trestní odpovědnost za pokus trestného činu, pokud by jeho jednání bylo skutečně trestné, nezanikla, když dobrovolně upustil od dalšího jednání směřujícího k dokonání trestného činu a odstranil nebezpečí, které vzniklo v zájmu chráněnému trestním zákonem z podniknutého pokusu trestného činu. K tomuto vypověděl svědek K██████, že když přišla výzva od správce daně, s obžalovaným se domluvili na tom, že vysokozdvizný vozík vyhodí z účetnictví a podají dodatečné daňové přiznání, což se stalo. Tento svědek též uvedl, že se jedná o naprosto běžný způsob řešení pochybností finančního úřadu, že to tak činí za klienty standardně a že se dodatečné přiznání podává běžně. Obžalovaný sám vyhodnotil situaci tak, že nemá smysl finančnímu úřadu dokládat nabytí vozíku, přit se s ním o správnosti svého postupu a že je pro společnost efektivnější převod stornovat a realizovat jej případně později. Skutečnost, že v minulosti uvažoval o převodu vozíku a sepisoval o tom různé smlouvy, které nebyly realizovány, nemají vůbec žádný význam, neboť tyto smlouvy nepodepisoval a faktury nezaúčtoval, nedošlo k žádnému vylákání výhody na dani. Finanční úřad v rámci postupu k odstranění pochybnosti pod č. j. 187696/15/2301-61564-402162 jako správce daně nárok na odpočet neuznal a nevyplatil jej, nikoli proto, že by obžalovaný pochybil jako jednatel a neprokázal nabytí vozíku, ale proto, že po dohodě s účetním panem K██████ podal za společnost R████████ s.r.o., dodatečné daňové přiznání, v němž již odpočet z přidané hodnoty za koupi vozíku neuplatnil. K nedokonání „trestného činu“ proto došlo z důvodu dalšího postupu obžalovaného v rámci a v souladu s daňovým řádem.

Další otázkou podle obžalovaného je, zda jednal v úmyslu vylákat výhodu na dani z přidané hodnoty a zda tudíž byla naplněna subjektivní stránka skutkové podstaty zkrácení daně. Bylo zjištěno, že jeho bratr a zároveň jednatel společnosti R████████ M██████ B██████ přislíbil, že zařídí vložení vozíku do majetku firmy M████████ takže žil v tom, že vozíku skutečně je v majetku firmy. Když začali podnikat ve stavebnictví, používali vozík pro stavební účely, a proto se rozhodli k jeho převodu. Svědek M██████ B██████ potvrdil, že o převodu bratra informoval a říkal mu, že napsal čestné prohlášení. Prohlášení našel, až když se věc začala projednávat. Okresní soud toto prohlášení považuje za dodatečné a účelové, přitom jeho existence je zcela nerozhodná, neboť z hlediska převodu vlastnického práva byly naplněny tak jako tak všechny podstatné náležitosti darovací smlouvy a bylo zcela lhostejné, jestli existovalo písemné prohlášení či nikoliv, když tuto smlouvu je možné uzavřít i konkludentně. Poukazuje se na to, že v případě předložení dokladu účetnímu by mohlo dojít k uplatňování odpisů a vše by bylo v naprostém pořádku. Dále obžalovaný poukazuje na to, že se účastní na podnikání obou obchodních společností a že v případě, že by společnost R████████, s.r.o., obdržela plnění ze zákonného nároku na odpočet daně, musela by je společnost M████████ s.r.o., státu zase odvést. Takže ekonomicky neměla transakce pro konečného majitele společnosti žádný význam. Tentýž názor má i svědek K██████, když uvedl, že se nikdo neobohatil. S ohledem na dlouhou podnikatelskou minulost obou společností, majetkovou základnu a spolehlivost z hlediska daňového plátcovství není pravděpodobné, že by chtěl nebo mohl získat nějakou výhodu na dani z přidané hodnoty a také nezískal. Má tedy za to, že nedošlo k prokázání existence subjektivní stránky skutkové podstaty zkrácení daně. Tím méně vylákání výhody ve výši 70.350 Kč. Nesouhlasí s argumentací prvoinstančního soudu, že je bez významu, že jde o společnosti personálně propojené, a to i když nerozporuje, že účetnictví mělo být skutečně řádně vedeno. To, že

neměl účetnictví obou společností úplně v pořádku, však ještě neznámá, že se dopustil trestného činu.

Závěrem pak obžalovaný polemizuje i s tou otázkou, zda jeho jednání vůbec bylo společensky škodlivé, a zda by nepostačovalo uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Státní finance neutrpěly žádnou újmu, naopak získaly výhodu z nezaúčtování vozíku, neboť si společnost snížila daňový základ o odpisy. V podnikatelském životě je zcela běžné, že vzniknou určité nesrovnalosti v daňových výdajích, odpisech, slevách a osvobozeních. Každé takové neuznání daňového institutu ze strany finančního úřadu nelze považovat za trestný čin. Finanční úřad má celou škálu institutů, jak se domoci zaplacení daně a neuznání odpisu, vratky, osvobození či odpočtu. Žádná ze společností ovládaných obžalovaným navíc nebyla za uvedený daňový postup jakkoli sankcionována, nedostala ani pokutu, nebylo jí ani vyměřeno penále. Podle obžalovaného tedy nebyla jeho jednání trestná v rámci daňových předpisů, nemohou být proto trestná ani podle trestního zákoníku. Rovněž poukazuje na navazující zásadu ultima ratio. S ohledem na tuto argumentaci navrhl, aby napadený rozsudek okresního soudu odvolací soud zrušil a zprostil jej obžaloby pro zmíněný přečin.

Krajský soud v Plzni přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku, a to zejména z hlediska vad vytčených odvolatelem, přezkoumal také správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a shledal odvolání obžalovaného důvodným.

Z obsahu spisu je sice zřejmé, že soud I. stupně v řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, postupoval tak, aby mohl být zjištěn skutkový stav v dostatečném rozsahu, rovněž v potřebném rozsahu provedl dokazování a při provádění jednotlivých důkazů postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu a nedopustil se žádných procesních vad, přičemž respektoval právo obžalovaného na řádnou obhajobu, přesto však výsledky provedeného dokazování nezhodnotil zcela v souladu s hledisky uvedenými v § 2 odst. 6 trestního řádu a neučinil v důsledku toho zcela správné právní závěry, s nimiž by se odvolací soud mohl ztotožnit. Odvolací soud i na základě doplněného dokazování před krajským soudem, i na základě jiného právního hodnocení dospěl tedy k závěru opačnému, a to k tomu, že skutek, který je kladen obžalovanému za vinu, není trestným činem, byť se nepochybně v základních rysech tak, jak je konkrétně popsán, stal.

Je třeba nejprve říci, že úvahy okresního soudu, pokud jde o vinu obžalovaného, nejsou zcela nelogické, je faktem, že postup obžalovaného, kdy jednak nerefletoval na radu svého účetního, resp. zástupce účetní firmy svědka K., v tom směru, že nemůže uplatňovat odpočet s DPH z předmětu, který nemá zahrnutý v účetnictví, na kartě majetku apod., nerespektoval, dále pak je zřejmé, že výrazné pochybnosti o úmyslech obžalovaného lze dovodit z toho, že byly uzavírány smlouvy o prodeji vysokozdvizného vozíku mezi společnostmi R. a M. opakovaně, že byly tyto smlouvy uzavírány za situace, kdy společnosti M. zmíněný vozík neměla uvedený v evidenci majetku, přitom se jedná nepochybně o předmět s pořizovací hodnotou nad 40.000 Kč a musel by jako takový být evidován, a to i v případě, že by došlo k jeho nabytí i prodeji během jednoho roku. Dále si nelze nepovšimnout, že se měnila i cena, za kterou v druhém a potažmo také v třetím čtvrtletí roku 2015 měl být vozík mezi společnostmi převeden, nelze si nepovšimnout ani toho, že hodnota tohoto vozíku, která byla stanovena soudním znalcem v odborném vyjádření, je o něco málo vyšší než je polovina částky, za kterou měl být vozík

prodán. Pochybnosti vzbuzuje i tvrzení, že došlo skutečně k zaplacení kupní ceny 405.350 Kč, a to ve formě zálohy ve výši 170.000 Kč a doplatku ve zbývajících částce hotovostními převody mezi pokladnami firmy. I bratr obžalovaného potvrzuje, že v pokladnách bývaly poměrně nízké částky. Pochybnosti také vzbuzuje neexistence, resp. nezaúčtování příslušných účetních dokladů do účetnictví. Rovněž lze poukázat na to, že obžalovaný nebyl schopen doložit ani prostřednictvím svého bratra, svědka M. B., doklady o primárním nabytí vlastnictví k předmětnému vysokozdviznému vozíku, doklady o tom, že byly vynakládány určité částky z účetnictví, ať už kterékoliv z firem, na opravu tohoto vozíku a jeho uvedení do provozuschopného stavu apod.. Také si nelze nepovšimnout té okolnosti, že společnost M. s.r.o., v dotčené době měla už poměrně veliký nedoplatek na dani z přidané hodnoty. To jsou všechno skutečnosti, které svědčí proto, že jednání obžalovaného mohlo být úmyslné a že mohlo skutečně toto jednání být vedeno úmyslem dosáhnout neoprávněného odpočtu DPH ve prospěch společnosti R.

Naproti tomu nelze přehlédnout argumenty odvolatele a skutečnosti zjištěné krajským soudem z listinných důkazů a z výsledku obžalovaného v průběhu veřejného zasedání. Takto je třeba říci, že krajský soud by se na jednání obžalovaného díval zcela jiným způsobem, pokud by obžalovaný postupoval, který je popsán ve výroku zprošťujícího výroku a koneckonců i rozsudku soudu I. stupně, postupoval za situace, kdyby byla společnost M. nějakým způsobem „tunelována“ a kdyby bylo zřejmé, že tak jako tak směřuje do likvidace. Z úředních záznamů, které krajský soud provedl, je zřejmé, že v dubnu 2016 dlužila na dani z přidané hodnoty společnost M. státu 502.228 Kč. Z těchto úředních záznamů je ovšem zřejmé, že společnost i nadále podniká, což je i současný stav, a že se nedoplatek snížil na 180.000 Kč, podle tvrzení obžalovaného ve veřejném zasedání pak již došlo k úhradě tohoto nedoplatku, byť ve formě zaúčtování nároku společnosti M. s.r.o., na nadměrné odpočty DPH, které byly finančním úřadem strhávány ve prospěch debetu na dani. Je tak zřejmé, opět i z výpovědi obžalovaného, která není nijak sporována, že předmětná obchodní společnost i nadále podniká, a to dokonce relativně úspěšně, když dodává materiál na stavbu rodinných domků propojené společností R. s.r.o.. Kdyby tomu bylo jinak, chápal by krajský soud, že určitou účetní machinací mohlo dojít ke zvýšení dluhu společnosti M. s.r.o., vůči státu s tím, že tato společnost tak, jak bylo naznačeno, bude stejně poslána do likvidace. Pak by v rámci propojených obchodních společností pro obžalovaného mohl skutečně vzniknout určitý zisk. Takto tomu však podle názoru krajského soudu v zásadě není.

Krajský soud plně respektuje právně adekvátní úvahy okresního soudu o tom, že je třeba oddělovat majetek fyzické osoby společníka - jednatele od majetku té které právnické osoby, ještě navíc za situace, kdy společníci v obou právnických osobách jsou totožní jen zčásti, jako je tomu v tomto případě. Přesto však je zřejmé, tak jak to namítá obhajoba, že v konečném efektu vždy z výnosů té které právnické osoby profituje fyzická osoba nebo fyzické osoby, které jsou vlastníky příslušných podílů v této právnické osobě, jako je tomu v tomto případě. Tak jak se vyjádřil i svědek K., z pohledu konkrétně obžalovaného, který je společníkem a jednatelem v obou společnostech, se svým způsobem jednalo o operaci daňově neutrální, neboť to, co by získala společnost R. na dani z přidané hodnoty, to společnost M. zaplatit musela, tak jak už bylo shora naznačeno. Dále krajský soud musí zdůraznit, že by opět na jednání obžalovaného pohlížel zcela jinou optikou za situace, kdyby bylo zjištěno, tak jak je tomu v mnoha trestních případech týkajících se tzv. nadměrných odpočtů DPH, že k předmětnému plnění, které bylo realizováno na základě kupní smlouvy, řekněme v tomto případě druhé z kupních smluv, vůbec nedošlo,

případně kdyby nebylo prokázáno, že předmět plnění existoval. Často se takto soud setkává s různými případy fiktivního vývozu zboží do zahraničí nebo například poskytnutí právních nebo poradenských služeb ve velmi vysoké hodnotě, se kterými se pojí poměrně velmi vysoká daň z přidané hodnoty, kdy předmět plnění buď vůbec neodpovídá účtované ceně nebo někdy ani prokazatelně neexistoval, případně se nepodaří prokázat, že existoval. Tak tomu v daném případě není. Předmětný vysokozdvizný vozík existuje, je v dispozici jedné ze společností ovládaných obžalovaným. Znalec, který jeho hodnotu stanovil přibližně na 217.000 Kč pro účely trestního řízení, jej fyzicky viděl, zhodnotil jeho stav a míru opotřebení. Je pravdou, že obžalovaný a jeho bratr stanovili cenu tohoto vozíku téměř dvojnásobně vyšší, nežli k jaké dospěl znalec, který ovšem připouští, že tento typ vozíku se již od roku 2012 vůbec nevyrábí, a že vycházel z tehdejší prodejní hodnoty, se kterou samozřejmě pracoval ve smyslu amortizace a koeficientu prodejnosti na trhu. Vyplývá z vyjádření znalce z oboru ekonomiky, že by bylo vhodné v případě takto propojených osob nechat vozík pro účely vložení do jmění společnosti nebo pro účely prodeje ocenit, což se nestalo. To však podle názoru soudu nejsou okolnosti, které by musely jednoznačně svědčit ve prospěch trestní odpovědnosti obžalovaného B[redacted]. Je třeba vidět, že i když vozík byl prodáván za výrazně vyšší cenu, ať již dohoda obou bratrů, kteří jsou v souhrnu společníky a jednateli obou obchodních společností, byla jakákoliv i ve smyslu zaplacení či nezaplacení kupní ceny, vždy platí to, co bylo řečeno na začátku, že byť sebevětší DPH, která by byla přínosem pro společnost R[redacted], by byla vždy současně i větší zátěží pro společnost M[redacted]. Z pohledu státu by se tedy v konečném efektu, byť samozřejmě se jedná o osoby z hlediska práva od sebe odlišené, jednalo o daňově, dá se říci, neutrální operaci. K tomu přistupuje i ta okolnost, na kterou bylo odvolatelem poukázáno, že fakticky způsobem, kterým bylo postupováno, ať už to lze nazvat laickým přístupem nebo z hlediska účetnictví neodborným přístupem, se společnost M[redacted] jako primární majitel vozíku připravovala o možnost snížení daňového základu ve vztahu k výpočtu daně z příjmů o nezanedbatelnou roční částku. Rovněž, pokud by byl vložen majetek tohoto typu do účetnictví, mělo by to vliv u společnosti M[redacted] z hlediska nákupu tohoto vozíku nebo jeho darování, pokud jde o daň z přidané hodnoty na vstupu. Tyto okolnosti nesvědčí o tom, že primárně by bylo úmyslem obžalovaného a koneckonců i jeho bratra svědka M[redacted] B[redacted] (který před soudem nestojí jen proto, že současně není ani jednatelem i společnosti R[redacted] s.r.o.) připravit stát o daně.

V každém případě je nepochybné, že obžalovaný a ostatně stejně tak i jeho bratr se dopustili pochybení a nesprávného postupu, který je v rozporu se zákonem o účetnictví. Podle krajského soudu však takovýto ojedinělý účetní případ nemůže naplňovat skutkovou podstatu přečinu zkrácení údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 trestního zákoníku, kde se předpokládá buď soustavnější činnost, zejména nevedení účetních knih a příslušných zápisů, nebo uvedení hrubě nepravdivých nebo hrubě zkrácených údajů. Podle názoru krajského soudu nedopadá tato skutková podstata na jednotlivý případ právního nevložení takového majetku do obchodního jmění společnosti. Proto krajský soud neuvažoval o této právní kvalifikaci, když si je s odkazem na rozhodnutí R 57/2003 vědom toho, že jednočinný souběh trestných činů zkrácení daně a zmíněného přečinu není možný. Ostatně příčina tohoto právního hodnocení je mimo jiné v tom, že zmíněné zkrácení údajů může být posouzeno jako přípravné jednání ke spáchání druhého ze jmenovaných přečinů v tom případě, že toto zkrácení právě směřuje ke zkrácení daně, což v daném případě prokázáno jednoznačně nebylo. Formálně by samozřejmě požadování nadměrného odpočtu mohlo být posouzeno podle právní kvalifikace použité obžalobou, k tomu blíže viz R 3/2004. Již s ohledem na tyto závěry krajský soud dospěl k tomu, že obžalovaného je třeba z podané obžaloby zprostit

postupem podle § 226 písm. b) trestního řádu, když popsany skutek se v zásadě stal, ale není trestným činem. K tomu přistupuje i ta okolnost, že podle § 21 odst. 3 trestního zákoníku trestní odpovědnost za pokus trestného činu zaniká, pokud pachatel dobrovolně upustí od dalšího jednání směřujícího k dokonání trestného činu a odstraní nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému trestním zákonem z podniknutého pokusu trestného činu. V daném případě pak bylo zjištěno, že bylo podáno dodatečné opravné daňové přiznání a daň byla vyměřena již správným způsobem. Přitom podle rozhodnutí R 41/1998-2, které se sice váže k předchozí právní úpravě, ale které je podle názoru krajského soudu aplikovatelné i na současný právní stav, je možno postupovat ve vztahu k tehdy účinné lítosti a dnes k zániku trestnosti pokusu i za situace, kdy pachatel přikročil k napravení škodlivého následku trestného činu bezprostředně poté, co příslušný finanční úřad u něj učinil první poznatek o podezřelé okolnosti, která však sama o sobě nestačila k závěru, že byl spáchán trestný čin, ale mohla být jen podnětem k dalším úkonům ze strany finančního úřadu, např. provedení kontroly. Jestliže pachatel napravil škodlivý následek trestného činu v době, kdy mu z jeho hlediska trestní stíhání bezprostředně ještě nehrozilo, pak dobrovolnost jeho jednání není vyloučena, byť by jednal obecně z obavy před trestním stíháním. Podle názoru krajského soudu tak tomu mohlo být i v posuzovaném případě, když v rámci určitého výhradového řízení s finančním úřadem obžalovaný nakonec reagoval tak, že podal dodatečné daňové přiznání. I proto tedy bylo postupováno způsobem, který je ve výroku tohoto rozhodnutí uveden.

Závěrem krajský soud ještě podotýká, pokud jde o další námitky uplatněné v odvolání, že je zcela nerozhodné, zda bratr obžalovaného sepsal listinu o darování vozíku obchodní společnosti až dodatečně v průběhu trestního stíhání či nikoli a nerozhodné jsou také úvahy odvolatele ohledně nabytí vlastnického práva společností M[redacted]. Tyto úvahy jsou vedeny v rámci práva občanského, zatímco daňové právo je součástí veřejného práva, tedy nikoli práva soukromého, a i za situace, kdyby fakticky společnost M[redacted] byla vlastníkem předmětného vozíku, mohla by uplatňovat odpočet DPH a vůbec obchodní případ spojený s jakýmkoli převodem vozíku jen v případě, že by tento byl vložen z účetního hlediska do majetku společnosti, čemuž tak nebylo. Jedině v tomto případě by bylo možné ohledně vozíku účtovat - i ohledně jeho prodeje s jakýmkoli dopadem na daňovou povinnost pro předmětný subjekt i kupujícího. Je tedy zcela nerozhodné, zdali společnost M[redacted] byla a zda se cítila v době prodeje vozíku jeho majitelem, pokud jej nikterak neevidovala ve svém účetnictví, pak to na oprávněnosti výhrad finančního úřadu nic nemění.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu)

podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 31. 10. 2017

Mgr. Miloslav Sedláček, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Grabmüllerová